

מסורת הש"ס

כל שעה פרק שני פסחים

כו.

עין משפט
נר מצוה

(א) [י"ז דמנן, ב] מדות
לו, [פ"ד מ"ה], ג כריתות
ו, (ד) מנחה לה, קטן
ב, [פ"ט] וגי' ש"ל וסמו
אלל המנחה שלל ימעול
בה אחרים אלל שיהא טול
אלל המנחה משום דהו;
(ס) כריתות ו, חולין קח.
מעילה יא; וזכום מו, יומא
י; כד, ס, ו, [לקמן מה.
יומא ס, קדושין כד, לה.
ל; מב; מו, נח, גיטין עו.
מיר ל; ע"ז נד; כסדרין
מה; סו; עב; שבתות טו;
וזכום כד, מו, מ, כבודות
מנח, ערין יד; חולין סא;
קין; קין, כריתות ו, מעילה
יא; [י, ו] צ"מ ג, [ח] ונשי
חוס; ע"ז ח; ד"ה לא
יטב, ו, [במסכתות חולין
קין; ד"ה עין כו, עד
שס קין; וכן בזכום חו;
המנו דבר זה במתנה אמנם
במעילה יא, מילתו בשא
ה"ר פנח ע"ש וכן בימא
ס, האריות צביאור ו,]

תורה אור השלם

1. וְלִבְשׁוֹ בְּהַבְרֹת מִדֹּד בַּד
וּמִבְּנֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל
בְּשָׂרוֹ וְהָיָה אֶת הַדָּשָׁן
אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת
הַעֵלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְגו' ו
אצל המזבח: ויקרא ו ג
2. וְכֹאֵן אֶהְיֶה אֵל אֲדָמָה
מוֹעֵד וְקִשְׁשׁ אֶת בְּגָדֵי
הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְבָשׁ בְּכֹאֵן
אֵל הַקֹּדֶשׁ וְהַיְחָדִים: ו
ויקרא טו כג
3. וְכֹל זָקֵנִי הַעֲרֵי הָהוּא
הַקְרֵבִים אֶל הַחֵלֶל
יִדְחֻצּוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל
הַעֲלָה הַעֲרֹפָה בְּחֹץ:
דברים כא ו
4. וְהָיָה הַעֲרֵי הַקְרֵבִים
אֶל הַחֵלֶל וְלִקְחֻהוּ זָקֵנִי
הַעֲרֵי הָהוּא עֲגֹלָת בָּקָר
אֲשֶׁר לֹא עֲבָד הוּא אֲשֶׁר
לֹא מִקְשָׁה בַעַל:
דברים כג א

הגהות הב"ה

(א) גמ' דפליג עליהו
ראמור אצל:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שאני אהא
האמ' מתיבית. ע"י שפא
אריה ק"י עו ובתוס' ר"פ
כל הללם ד"ה יתמו:

מוסף רש"י

קול. הנהנה מקול
המנוחה ונללם של כלי
שרת, ומרמז. הנהנה
ממנוחה יפה של היל, ו
ריח. הקטרת ובעציות
והואיל ובעציות
מנוחה. אין מועילין ו
כיון דלית ביה לורך גבוה
לא קיטין ביה קדש י
ובמעילה כתיב (קדש י
ותפלה בשגגה ומקדש י
יומא ב, ב). והרי תרומת
הדשן. כל בקר מוסר
מנחם המנוחה מלל מתנה
ותפול נלל המנוחה ונללל
שם במקומה, דכתיב
והריס את הדשן אשר
הפלה האש וגו' ושמו
אלל המנוחה, מלמד ששמן
שמוה ונמנה, אללל אסור
בהנאה (חולין קח, ובע"ז
ובתוס' מו).

ובגדי כהונה. ארבעה בגדי לנן שכהן גדול נכנס בהן לפני ולפנים
הדיוט עובד בהן כל השנה ולא כ"ג ליום כפורים אחר, דכתיב ופשת את בגדי
שם, וכל שני בחובין הבאין כאחד אין מלמדן. מללל כתיב אחר ונגמור כולו מניח (קדושין כד). מנהרה כתיב
לאקל ולא ילפא מתכניה שמע מינה דוקא הוי קאלר (פסחים טו). והניחם שם. גבי בגדי יוס הכפורים כתיב ופשת את
בגדי אחר לבש בגדי אחר כל הקדש והניחם שם (יומא יב). ראויין הן לבחון הדיוט. כל השנה, שכן הדיוט משמש כסן
בארבעה כלים (חולין טו). ועגלה ערופה. ע"פ ששעטות מנהל אסור בהנאה, דכתיב ועפרו שם, שם תהא קטורת
(שם). הכניסה לרבקה ורשה. עגלה ערופה קא, רבקה קופל"א בלע"ז, שמדבקת שלל בנמוה לא ארבעה בלתיאין וז 66 וז ודשים הדישה (ב"מ ז). כשירה. הואיל ולא נתמין שמדש (שם). בשביל שחיתק ותרשו. שהיפה אמה דשם והסנים
אל התה נלש שחיתק ואף נתמין שמדש (שם).

ורבא אמר לך עד כאן. לא שמעת ליה לרבי יהודה דלא אזיל בתר
כוונה אלל דלא פטר ליה משום אין מתכוין בדלפאשר דמתכוין אסור
לדברי הכל ומשוי שאין מיכוין כמתכוין לתומרה לאסור אצל דלא
חשיבא ליה כוונה דמשוי מכיון כשאין מתכוין לקולא כגון דלא אפשר
בשאין מתכוין שרי ונישרי נמי רבי
יהודה במתכוין דלא חשיב כוונה כלל
הא לא שמעת ליה: ההיכל גופו
מאה אמה וזילו הולך למרחוק מאל
נרחוב שלפני המר הבית ומתוך
שרחוב גדול היה המזיזין בני אדם
הרבה היה דורש שם מפני החמה
שאין לך בית המדרש ממוזקן: דלא
אפשר. מלדרוש לרבים הלכות החג:
וקא מיכוין. ליהנות מלל הקודש:
ולטובו עשוי. ואין הנאת זילו נאסרה
דאין זה דרך הנאתו: לול ארובה
בצעליה היורדת לבית קרי לול:
האומנין. כשש דקד במומת בית
קדשי הקדשים: יונו. לשון הנאה
כמונות שמציע עזמו ממרית נוי
המלאכה ונהנה: והא הכא דלא
אפשר. שלל ירדו לתקן ואפילו הכי
ליתאכל אנה ואנה דילמא מיכווני
ליהנות ואסור: קול. של כלי שיר
סהן הקדש: ורית. הקטורת: אין
בזה משום מעילה. דלוריתא הואיל
ואין בזה ממש וכיון דמדלוריתא
שרי כי לא אפשר כגון הכא אמאי
אטרחיניהו רבנן אלל מעלה בעלמא
הוא: העומדים בפנים. לשמש דלא
אפשר מלעמוד שם ואסור להו
ליות מתכוונים: לאותן העומדים
בחוץ. קאלר אין מעילה הא אסורא
אירכא אצל לעומדים בפנים אפילו
אסורא ליכא: המפטם אס הקטורת.
קטורת זרה שאינה של ציבור: אס
להסלמד בה או למוסרה. אחר
פיטומה לציבור פטור מכרת אצל אס
דעמו להנניע לזכור להריח בה
ועשאה בסממנין הכתובים חייב כרת
דכתיב (שמות ז) איש אשר יעשה
כמוה להריח בה ונכרת: והמריח
בה. בקטורת של ציבור פטור מכרת
ומחטאת דלא חייבה תורה אלל
מפטם להריח: אלל שמעל. שנהנה
מן הקודש ומציא אשם מעילות:
קול ומראה. אין בזה ממש ופטור
לעולם: ורית. יש צו ממש בסממנין
לפיכך חייב ודקא אמר רבי יהושע
פטור לאחר שפעלה תמורה במקדש
קאלר דמשום דנעשית מלמוה ואין
לורך גבוה עוד בה יתה מכלל קדשי
ה' וצרייתא במריח בה צביתו שנותן
ממנה על הגחלים: סמרה. עמוד
עשני: תרומה דשן. בכל יום היה
נוטל מלל מחתה ונותנה אלל המנוחה
והיא נבללת במקומה דכתיב והריס
את הדשן וגו' [ויקרא ו] ואסורה בהנאה

ומנועילין הוי דכרתיב ושמו אלל המנוחה
ציוס הפכורים דלסורין שצו להשתמש בהן
הדיוט. כל השנה שהן הן הבגדים הראויין לשימוש הדיוט כתונת ומכנסים ומנפסת ואכנט: עגלה ערופה. כתיב שם (דברים כא) דמשמע שם תהא
קבורתה: אלל למ"ד מלמדן. ר' יהודה במסכת סנהדרין בשלהי ארבע מיתות (סו): הכא מיעוטי כתיב. בזה למימרא דלא
מיגרמ מייניהו ושמו לזה ולא לאחר הערופה ולא דבר אחר: הכניסה לרבקה. עגלה ערופה. רבקה קופל"א בלע"ז שקושטין ארבע
פרות צימד: ורשה. תפוחה עם חכרותיה: כשירה. שלל נתמין לכך ולאו עצודה היא: ואס נאכיון שסינק וסודש פסולה וסכא
לא אפשר. שלל יכניסנה שחיתק וכי מתכוין תדוש פסולה: אשר לא עובד בה מכל מקום אי הכי אפילו רישא נמי
הא

ושמו אצל המזבח, ובבגדי כהונה נמי אחר שנעשה מצוותן [יש בהם מעילה] כדכתיב והניחם שם, לאו בשרו דטעונין
גזיה הוא, וכיון שטעונין גזיה בקדושתן קיימי ומועילין בהן, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדן מן וליבא דר'
דוסא דאמר מאי והניחם שם לאו דטעונין גזיה, הוא מפיכ בגדי כהונה ומעיל עגלה ערופה דכתיב ועפרו שם את העגלה
בנחל. ולמאן דאמר מלמדן מיעט דחמא (בבבגי כהונה) [בתרומת הדשן] ושמו אצל המזבח, כלומר זה טעון גזיה ולא
זולתו, ובעגלה ערופה כתיב ועפרו שם את העגלה. ובעגלה הערופה שם תהא העגלה ולא זולתה. הני איזי אחריני לא.

שאני היבד דליתובו עשוי. פ"ה ואין הנאת זילו נאסרת שאין
זה דרך הנאתו וא"ת והא לא כתיב אכילה ואפילו שלל
כדרך הנאה יהא אסור וי"ל דמעילה ילפינן *חטא חטא מתרומה
ובתרומה כתיב אכילה^א והא דאסר בפי' כל הללמים (ע"ז מח): ליטב
תחת אכירה משום דאכירה ללל
עשוי והיא דרך הנאה ועוד דגבי
ע"ז לא כתיב אכילה^ב: וזהא הכא
דלא אפשר וקמיכוין ואסור. ה"מ
אזי לאוקמא כרבי שמעון דליתא
דברי יהודה פליגי^ז:
ותסברא והאמר רבי שמעון
בן פי קול ומראה
וריה אין בהן משום מעילה. פ"ה
וכיון דמדלוריתא שרי כי לא אפשר
אמאי אטרמיהו רבנן וקשה לר"י הא
גגריה דליכא אסורא דלוריתא^ח
ופליג רבא ואסר בלל אפשר ומיכוין
ומאי קול מוסיח אציי לרבא וי"ל
דה"פ כיון דלא אסרי אלל מדרבנן
א"כ כשהוא ללורך כגון לתקן בית
קדשי הקדשים סכרה הוא דלפילו
אסורא דרבנן ליכא:

מעילה הוא דליכא הא אסורא
איכא. תימה דנפרק
החליל (סוכה נג, וס) תניא אשה צוררת
חטים לאור של צית השאנדה השמן
והפחילה היו של קודש כדכתיב והסם
וצירושלמי דייק מינה דקול ומראה
ורית אין בזה משום מעילה^י:
לאותן העומדים בחוץ. ליכא
אסורא אלל שלל יקרב
עזמן לעורה כדי להריח יותר דהא
אמרין (יומא דף נח:) לא היתה כלה
צריכה להצטעס צירושלים מפני ריח
הקטורת: בתיב הכא ושמו
ובתיב התם הערופה. מיהא לר"י
אמאי אינטרין תרי מיעוטי כחד
סגי דלהכי כתיבה דלא למילף
מייניהו^י וי"ל דאי לא כתיב אלל חד
מיעוטא לא הוה מצי למעוטי אלל
מילתא דלא דמי כל כך למיסר אצל
מילתא דדמי למיסר לא להכי
אלעטרין דרוריהו:
הכניסה לרבקה. בתוספתא
תני ליה גבי פרה:
הא

הניחם שם מלמד^י שטעונין
גזיה הניחא לרבנן דאמרי מלמד שטעונין גזיהא אלא לר' דוסא (ב) דפליג עליהו
דאמר אבל ראויין הן לבחון הדיוט ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהם ביום
כפורים אחר מאי איכא למימר משום דהוה תרומת הדשן ועגלה ערופה שני
כתובין הבאין כאחד^י וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדן הניחא למ"ד
אין מלמדן אלא למאן דאמר מלמדן מאי איכא למימר תרי מיעוטי כתיבי
כתיב ושמו וכתיב^י הערופה ת"ש^י הכניסה לרבקה ורשה כשירה בשביל
שחיתק ותרשו פסולה והא הכא דלא אפשר וקא מיכוין וקתני פסולה
שאני התם דכתיב^י אשר לא עובד בה מכל מקום אי הכי אפילו רישא נמי
הא

ושמו אצל המזבח, ובבגדי כהונה נמי אחר שנעשה מצוותן [יש בהם מעילה] כדכתיב והניחם שם, לאו בשרו דטעונין
גזיה הוא, וכיון שטעונין גזיה בקדושתן קיימי ומועילין בהן, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדן מן וליבא דר'
דוסא דאמר מאי והניחם שם לאו דטעונין גזיה, הוא מפיכ בגדי כהונה ומעיל עגלה ערופה דכתיב ועפרו שם את העגלה
בנחל. ולמאן דאמר מלמדן מיעט דחמא (בבבגי כהונה) [בתרומת הדשן] ושמו אצל המזבח, כלומר זה טעון גזיה ולא
זולתו, ובעגלה ערופה כתיב ועפרו שם את העגלה. ובעגלה הערופה שם תהא העגלה ולא זולתה. הני איזי אחריני לא.

לז א מ"י פ"ד מהל'
מאכלות אסורות הל'
יב [כך אלפס כאן ובע"ז
פ"ד ד' שבת:]
לח ב מ"י פ"ה מהלכות
מעילה הלכה ה'
לז ג מ"י פ"ז מהלכות
בית הבכירה הל' כג:
מ ד מ"י פ"ה מהלכות
מעילה הל' יו סגנו
עשין רי:
מא ה מ"י פ"ז מהל' כלי
הקדש הל' י'
מב ו ש"ס הלכה ט'
מג ז מ"י פ"ה מהלכות
מעילה הלכה טו:
מד ח מ"י פ"ז מהל'
תמיד ומוספין
הלכה טו [ופ"ז מהל'
מ"ז ט מ"י פ"ה מהל' כלי
הקדש הל' ה':
מו י מ"י פ"ה מהלכות
פרה הלכה י':

לעוי רש"י
קופל"א. צמד.

מוסף תוספות

א. והיו כמו שכתוב
במעילה אכילה. מוס' ר"פ.
ב. ואפי' שלא בדרך הנאה
אסור. מוס' שאלך. ג. אלא
רבעי לתרומה אליבא
דכ"ע. ח"י ה"ר. ד. לפי
שהוא חופר כלאחר יד.
ה. אלמא דאפי'
אסורא ליכא. מוס'
הל"ש. ו. [ו]אונס הוא.
שם.

רבינו הגנאל

וסמך אביי אהא דרבן
יוחנן בן זכאי שהיה יושב
ודורש כל היום כולו בצל
של היכל. ודחי רבא שאני
התם והיכל דלתוכו הוא
עשוי, ואין קדושה בצלו.
רבא אמר מהא דתנן במדות
לולין היו פתוחין בעליית
קדשי קדשים שבהן היו
משלשין האומנין כתיבות
כדי שלא יזונו עיניהם
מבית קדשי הקדשים, ש"מ
דהנאה הבאה לו לאדם
בעל כרחו אסור. ודחי
אביי מעלה עשו דהא
קול ומראה וריח אין בהן
משום מעילה. איכא דאמרי
רבא הוה מסתייע מזה
דהוה דאין אין בהן משום
מעילה הא אסורא איכא,
מאי לא אהותם העומדים
בפנים דלא אפשר, וכיון
דמכוני אסיר. ודחינן לא
לאותן העומדים בחוץ
דאפשר שלא יעמדו
ולפיכך מעילה ליכא
אסורא איכא. ואני דריח
אין בו מעילה, והתנינן
המפטם את הקטרת
להתלמד בה, למוסרה
לציבור פטור. להריח בה
חייב. המריח פטור אלא
שמעל. ושנינו האי דתני
לאחר שנתעלה מותרו היא
שמה, מאי טעמא דהא
אתעבידא מצוותה, והא
דחי המריח פטור אלא
שמעל בלאל איתעבידא
מצוותה. איזי והרי תרומת
הדשן דאתעבידא מצוותה
ומועילין בה, ושנינו ששום
דכתיב בתרומת הדשן

לאו בשרו דטעונין
גזיה הוא, וכיון שטעונין גזיה בקדושתן קיימי ומועילין בהן, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדן מן וליבא דר'
דוסא דאמר מאי והניחם שם לאו דטעונין גזיה, הוא מפיכ בגדי כהונה ומעיל עגלה ערופה דכתיב ועפרו שם את העגלה
בנחל. ולמאן דאמר מלמדן מיעט דחמא (בבבגי כהונה) [בתרומת הדשן] ושמו אצל המזבח, כלומר זה טעון גזיה ולא
זולתו, ובעגלה ערופה כתיב ועפרו שם את העגלה. ובעגלה הערופה שם תהא העגלה ולא זולתה. הני איזי אחריני לא.